

Sygn. akt II AKa 206/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Michała Wojciechowskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2023 r.

sprawy **A. U. c. J.**

oskarżonej z art. 148 §1 k.k. i art. 157 §2 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu III o łącznej karze pozbawienia wolności,
- podwyższa wymierzoną oskarżonej A. U. karę pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie II do 15 (piętnastu) lat,
- na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej karę łączną 15 (piętnastu) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. J. (1) 1476 złotych, w tym 276 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 206/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
I.	Apelacja obrońcy oskarżonej: 1. naruszenie prawa materialneg, a mianowicie nieprawidłowe niezastosowanie	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

**art. 25 k.k.
w sytuacji, gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy
oceniony zgodnie
z zasadami
logicznego
rozumowania,
doświadczenia
życiowego oraz
swobodną oceną
dowodów
nakazuje
przyjąć, iż
oskarżona
działała w
ramach obrony
koniecznej,**

**2.obraza
przepisów
postępowania
karnego, mająca
wpływ na treść
wydanego
orzeczenia, a w
szczególności:**

**a) art. 5
k.p.k. poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzuść
oskarżonej A. U.,**

**b) art. 7
k.p.k. poprzez
dokonanie
zupełnie
dowolnej oceny
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego z
jednoczesnym
przekroczeniem
zasad**

prawidłowego rozumowania, logicznego myślenia oraz doświadczenia życiowego,

c) art. 410 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia jedynie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonej oraz zupełne pominięcie tych dla niej korzystnych,

d) art. 424 k.p.k. poprzez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku wszelkich prawem przewidzianych elementów.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w sytuacji gdy miał on wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności ustaleniu, że oskarżona nie zgłaszała problemów, stosowania przemocy ze strony pokrzywdzonego, podczas gdy przeczy temu

**Niebieska Karta
założona w
związku z
nadużywaniem
przez niego
alkoholu i
podejrzeniem
stosowania
przemocy.**

**4.razącą
niewspółmierność
kary w stosunku
do okoliczności
przedmiotowo -
podmiotowych
zaistniałych w
sprawie.**

**Apelacja
prokuratora:**

**raząca
niewspółmierność
kar
jednostkowych
wymierzonych
oskarżonej A. U.,
a w konsekwencji
raząca
niewspółmierność
kary łącznej w
wymiarze 10 lat
i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności w
sytuacji, gdy
wysoki stopień
winy i
szkodliwości
społecznej
popętnionych
przez A. U.
czynów powinien
przemawiać za
uwzględnieniem
okoliczności
dotyczących
sądowego ich
wymiaru i**

	<p><i>wymierzenie surowszych kar jednostkowych, a w konsekwencji wymierzenie kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.</i></p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p><i>Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonej.</i></p> <p><i>Na wstępie podnieść należy, że zarzut obrazy art. 25 k.k. jest rażąco błędny. Obrońca będący fachowym przedstawicielem procesowym strony winien wiedzieć, że zarzut obrazy prawa materialnego można stawiać wówczas, gdy nie kwestionuje się poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd pierwszej instancji zaś w niniejszej sprawie bynajmniej nie ustalił, że oskarżona zadając pokrzywdzonemu</i></p>			

ciosy nożem i uderzając go pogrzebaczem broniła się przed zamachem na jej życie i zdrowie. Dopiero gdyby sąd poczynił takie ustalenia i pomimo tego nie zastosował przepisu art. 25 §1 k.k. można byłoby skutecznie twierdzić, że doszło do obrazy prawa materialnego.

Obrońca chcąc wykazać, że oskarżona działała w warunkach obrony koniecznej, powinien był postawić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, względnie odnoszący się do tej kwestii zarzut obrazy art. 7 k.p.k.

Należy jednakże stanowczo stwierdzić, że wbrew wyrażonemu przez obrońcę stanowisku, zebrany materiał dowodowy nie dawał podstawy do przyjęcia, że oskarżona

**uderzając
pokrzywdzonego
bronila się przed
zamachem na
swoje życie i
zdrowie.**

**Faktem jest, że
nie było
bezpośrednich
naocznych
świadków
zdarzenia, w
wyniku którego
doszło do
pozbawienia
życia M. J. (2).
Tym nie mniej
nawet same
wyjaśnienia
oskarżonej nie
dają podstawy
do przyjęcia,
że działała ona
w warunkach
obrony
koniecznej. W
śledztwie będąc
kilkakrotnie
przesłuchiwana
przyznawała się
do zabójstwa
pokrzywdzonego.
Jedynie słuchana
przez
prokuratora w
dniu 2 listopada
2021 roku nie
przyznała się
do popełnienia
zarzucanych jej
czynów.
Najbardziej
jednak
znamienne są jej
ostatnie
wyjaśnienia z
postępowania
przygotowawczego
z dnia 8 marca**

2022 roku, kiedy zdecydowała się wyjaśnić. Stwierdziła wówczas, że najpierw ogłuszyła pokrzywdzonego pogrzbaczem i zadawała ciosy w różne części ciała, w tym w okolice mostka. Twierdziła też, że była bardzo wzburzona. W ogóle nie mówiła wówczas, że zanim sięgnęła po nóż i pogrzbacz została zaatakowana przez M. J. (2).

Dopiero na rozprawie wyjaśniła, że pokrzywdzony podszedł do niej od tyłu i przystawił nóż do gardła. Zaznaczyła jednocześnie, że pokrzywdzony nie spowodował u niej żadnych obrażeń, powiedział jej jedynie, że ją zabije. To spowodowało, że się obróciła i dźgnęła go nożem w klatkę piersiową. Gdy zostały odczytane jej wcześniejsze

wyjaśnienia ze śledztwa, stwierdziła, że nie była wówczas przygotowana na wyjaśnienia i to, że działała w warunkach obrony koniecznej „wyleciało jej z głowy”. Tymczasem po raz ostatni w śledztwie oskarżona składała wyjaśnienia po upływie ośmiu miesięcy od jej zatrzymania w związku z zarzutem zabójstwa. Przez ten czas była tymczasowo aresztowana. Miała zatem mnóstwo czasu na przemyślenia i przygotowanie się do składania wyjaśnień. Okoliczność, że najpierw została zaatakowana przez pokrzywdzonego jest przy tym tak istotna, że nie mogła „wylecieć jej z głowy”. Gdyby tak było, to w śledztwie za każdym razem, kiedy była przesłuchiwana, mówiłaby, że broniła się przed atakiem ze

**strony
pokrzywdzonego.
Jej twierdzenia
z rozprawy, że
pokrzywdzony
przystawił jej nóż
do gardła, żadną
zatem miarą nie
mogą polegać na
prawdzie.**

**Podkreślić
należy, że
krytycznego dnia
to oskarżona
zachowywała się
agresywnie.
Świadczy o tym
choćby to
zdarzenie pod
sklepem (...),
kiedy ostrzem
noża
przeciagnęła po
skórze szyi
pokrzywdzonego
i czego oskarżona
w swoich
wyjaśnieniach
nie
kwestionowała.**

**Twierdzenia
oskarżonej, że
bronila się przed
atakami ze
strony
konkubenta, są
rażąco sprzeczne
z zeznaniami
świadków A. T.,
S. T. i M. T..**

**A. T. zeznała,
że siedząc w
ogródku o
godzinie 19.20
usłyszała
odgłosy kłótni
dochodzące z**

mieszkania
pokrzywdzonego
i oskarżonej.
Głównie jednak
słysząc było
krzyk A. U..
Oskarżona
krzyczała do
pokrzywdzonego
w nienaturalny
sposób, mówiąc
coś o
„konfidentach” i
pieniądzach.
Jednocześnie
było słysząc, że
M. J. (2) jest
mocno pijany,
gdyż bełkotał. A.
T. dalej zeznała,
że w pewnym
momencie było
słysząc odgłosy
bicia. Słysząc
też było, jak
oskarżona
przewracała
sztućce,
wypowiadając w
tym czasie słowa
„zabiję cię”.

S. T. zeznała, że
kiedy
przebywała wraz
z mężem i
synową w
ogródku około
godziny 18.30
zobaczyła
wracającą do
swego domu
wraz z dwójką
dzieci sąsiadkę
A. U.. Było
wyraźnie widać,
że oskarżona
była
zdeenerwowana.

Po około 5

- 10 minutach usłyszała, jak oskarżona krzyczy: „Oddaj moje 10 zł., bo cię zaje..., wypie...”. S. T. zeznała, że te krzyki trwały około 2 – 3 minut. Potem zaległa na krótki czas cisza. Następnie usłyszała wisk i płacz dzieci. Syn oskarżonej krzyczał: „mamo nie ruszaj tatusia”.

M. T. również słyszał, jak oskarżona krzyczała „oddaj mi 10 złotych”. Świadek twierdził również, że w tym samym czasie dzieci A. U. lamentowały i przeraźliwie płakały.

Z zeznań tych świadków wynika zatem jednoznacznie, że to oskarżona rozpoczęła awanturę z pokrzywdzonym, mając do pretensje, że zabrał jej 10 złotych oraz krzyczała do niego, że go zabije. Zeznania tych świadków całkowicie

obalają tezę, że A. U. mogła działać w warunkach obrony koniecznej.

Wskazać też należy, że u oskarżonej nie stwierdzono na ciele żadnych obrażeń.

Tymczasem na ciele pokrzywdzonego stwierdzono liczne obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych, otarć naskórka oraz ran kłutych i ran tłuczonych w łącznej liczbie trzydziestu trzech. W ocenie biegłego stwierdzone rany powstały w wyniku wielokrotnych silnych uderzeń tępym, względnie tępokrawędzistym, którym mógł być pogrzebacz. Szereg ran powstało od zadziałania narzędzia ostrego, którym mógł być jeden z noży kuchennych zabezpieczonych na miejscu zdarzenia. Rany stwierdzone w obrębie ramion, przedramion i dłoni mogą

wskazywać na to, że w chwili otrzymywanych ciosów pokrzywdzony był świadomy i próbował zasłonić się przed uderzeniami.

Umiejscowienie obrażeń na ciele pokrzywdzonego, ich ilość, siła zadawanych uderzeń oraz słowa wypowiedane przez A. U. podczas zadawania ciosów jednoznacznie wskazują na to, że oskarżona chciała zabić swojego konkubenta. Zeznania wskazanych wyżej świadków, wyjaśnienia oskarżonej ze śledztwa oraz opinia biegłego, który przeprowadził sekcję zwłok, jednoznacznie wykluczają lansowaną przez obrońcę tezę, że A. U. zadając pokrzywdzonemu ciosy nożem i pogrzebaczem działała w warunkach

**obrony
koniecznej.**

**Sąd pierwszej
instancji nie
naruszył
żadnego z
powołanych w
apelacji obrońcy
przepisów prawa
procesowego.**

**Przed
wszystkim
błędne jest
zarzucanie
jednoczesnego
naruszenia przez
sąd pierwszej
instancji art.
5 k.p.k. i
art. 7 k.p.k.
Jeżeli skarżący
kwestionuje
ocenę dowodów,
to takiej sytuacji
nie dotyczy art.
5 §2 k.p.k., tylko
art. 7 k.p.k.
Gdy zaś skarżący
podważa
prawidłowość
ustaleń
faktycznych,
zarzucając, że
sąd nie
rozstrzygnął
wątpliwości na
korzyść
oskarżonej albo
że takich
wątpliwości nie
powziął, choć
po dokonaniu
oceny dowodów
nie miał podstaw
do odrzucenia
wersji zdarzenia
korzystnej dla
oskarżonej, to**

wówczas
powinien
postawić zarzut
obrazy art. 5 §2
k.p.k.

W niniejszej
sprawie nie
ujawniły się
jakośkolwiek
wątpliwości,
które należałoby
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonej. Sąd
był w pełni
uprawniony do
przyjęcia za
niewiarygodne
wyjaśnienia
oskarżonej z
rozprawy. Jeżeli
obrońca chciałby
zakwestionować
tę ocenę to
powinien był
wyłącznie
postawić zarzut
obrazy art. 7
k.p.k. Jak zaś
wykazano wyżej,
nie można było
inaczej niż Sąd
pierwszej
instancji ocenić
dowody.
Prawidłowa
ocena dowodów
może prowadzić
wyłącznie do
wniosku, że
oskarżona nie
działała w
warunkach
obrony
koniecznej.
Odmienna ocena
dowodów byłaby
sprzeczna z
dyspozycją art.

7 k.p.k. Autor apelacji nie był w stanie wykazać, że ocena dowodów została dokonana bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania lub wskazań wiedzy czy też doświadczenia życiowego.

Żadną miarą nie można też uznać, że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą art. 410 k.p.k. Z naruszeniem tego przepisu mielibyśmy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie ujawnił wszystkich istotnych w sprawie dowodów lub je ujawnił, ale przy ich ocenie pominął niektóre z nich. Tymczasem Sąd Okręgowy przeprowadził na rozprawie wszystkie istotne dowody i dokonał ich oceny, wskazując którym dowodom dał wiarę, a którym nie dał. W gruncie rzeczy

**jedynym
korzystnym dla
oskarżonej
dowodem są
złożone przez nią
na rozprawie
wyjaśnienia. Sąd
pierwszej
instancji
szczegółowo
wyjaśnił,
dlaczego temu
dowodowi nie
dał wiary i
ta ocena nie
narusza
dyspozycji 7
k.p.k. W świetle
wszystkich
dowodów brak
jest
jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw, żeby
dać wiarę
twierdzeniom
oskarżonej, że
działała w
obronie
koniecznej.**

**Zupełnie
bezzasadny jest
zarzut obrazy
art. 424 k.p.k.
Należy
zauważyć, że
naruszenie
przepisu
procesowego
może stanowić
skuteczną
podstawę
zarzutu
odwoławczego
tylko wtedy, gdy
zostanie przez
skarżącego
wykazane, że
uchylenie**

**mogło mieć
wpływ na treść
wyroku.**

**Tymczasem
uzasadnienie
sporządzone jest
po wydanie
wyroku, a więc
nie może mieć
wpływu na jego
treść. Poza tym
obrońca wskazał
w apelacji, że
uzasadnienie
wyroku nie
zawiera
wszelkich
przewidzianych
prawem
elementów.**

**Obrońca nie
wskazał jednakże
tych elementów
wyroku, których
jego zdaniem
brakuje. Z urzędu
zaś należy
stwierdzić, że
uzasadnienie
zaskarżonego w
pełni odpowiada
wymogom
określonym w
art. 424 §1 i 2
k.p.k.**

**Wbrew
twierdzeniom
obrońcy Sąd
pierwszej
instancji
prawkłowo
ustalił, że
zgromadzone
dowody nie
pozwalają na
stwierdzeniem, iż
oskarżona była
ofiarką przemocy
fizycznej i**

**psychicznej ze
strony
konkubenta.
Samo założenie
niebieskiej kary
z uwagi na
podejrzenia
stosowania
przemocy przez
M. J. (2)
bynajmniej nie
przesądza, że
pokrzywdzony
dopuszczał się
tego rodzaju
zachowań.
Powtórzyć
należy za Sądem
Okręgowym, że
zebrana w
sprawie
dokumentacja
udzielanej przez
MOPS w A.
pomocy
wskazuje przede
wszystkim na
niewydolność i
bezzadność
rodziny
oskarżonej oraz
problem z
nadużywaniem
alkoholu przez
M. J. (2).
Podkreślić
należy, że z
zeznań
świadków
wynika
jednoznacznie, że
to oskarżona w
dniu zdarzenia
zachowywała się
agresywnie w
stosunku do
swojego
konkubenta.**

Brak jest jakichkolwiek okoliczności wskazujących, że wymierzona oskarżonej kara jest rażąco surowa.

Stwierdzona przez biegłych nieprawidłowa osobowość oskarżonej nie jest, wbrew temu co podniósł w apelacji obrońca, okolicznością łagodzącą. Ani młody wiek oskarżonej, ani też jej dotychczasowa niekaralność nie uzasadniają znacznego złagodzenia wymierzonej jej kary. Również to, że oskarżona chce uczestniczyć w wychowaniu swoich dzieci nie może równoważyć szeregu okoliczności obciążających.

Poza tym oskarżona wcale nie była wzorową matką, jak starał się ją przedstawić w apelacji obrońca. Faktem przecież jest, że jej władza rodzicielska została ograniczona

**poprzez
poddanie
sposobu
wykonywania
władzy
rodzicielskiej
nadzorowi
kuratora.**

**Odnosnie
apelacji
prokuratora:**

**Zgodzić się
należy z
oskarżycielem,
że wymierzona
oskarżonej A. U.
kara za zbrodnię
zabójstwa jest
rażąco łagodna.
Nie ma jednakże
podstaw do
wymierzenia jej
kary niemalże
eliminacyjnej, to
jest dwudziestu
pięciu lat
pozbawienia
wolności.**

**W niniejszej
sprawie
natężenie
okoliczność
obciążających
jest znaczące.
Nie mogą je
równoważyć
okoliczności
łagodzące takie
jak przyznanie
się w śledztwie
oskarżonej do
popętnienia
zarzucanej jej
zbrodni, młody
wiek i
dotychczasowa
niekaralność.**

**Stopień
zawinienia
oskarżonej jest
bardzo wysoki.
Znaczący jest
również stopień
szkodliwości
społecznej
popelnionej
przez nią
zbrodni. Nie
sposób w
zbrodnicznym
działaniu
oskarżonej
doszukać się
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących.
Przede
wszystkim
podkreślić
należy, że
działała z
zamiarem
bezpośrednim
zabójstwa
konkubenta.
Sposób jej
działania był
makabryczny.
Wielokrotnie z
dużą siłą
zadawała
pokrzywdzonemu
ciosy
pogrzbaczem i
nożem. Wielce
karygodne jest
to, że zrobiła to w
obecności swoich
małych dzieci,
które prosiły ją,
żeby zaprzestała
bić ich ojca.
Jej motywacja
była oczywiście
błaha. Kierowała
się wyłącznie**

złością i gniewem z powodu tego, że jej konkubent nie zwrócił 10 złotych. W chwili czynu była pod znacznym wpływem alkoholu. Stężenie alkoholu w jej krwi przekraczało jeden promil. W dniu zdarzenia zachowywała się agresywnie. To ona wywołała kłótnię, która doprowadziła do zabójstwa M. J. (2).

W chwili popełnienia czynu ujawniły się cechy oskarżonej wskazujące na znaczącą demoralizację. Nie była w stanie pohamować się przed zabójstwem mimo obecności w mieszkaniu jej małych dzieci.

Te wszystkie okoliczności przemawiają za wymierzeniem jej znacznie surowszej kary niż 10 lat pozbawienia wolności. Wymagają tego zarówno

względy
prewencji
indywidualnej,
jak i ogólnej.
Stąd też należało
podwyższyć
wymierzoną
oskarżonej karę
do 15 lat
pozbawienia
wolności. Taka
kara będzie dla
niej
wystarczająco
dolegliwa, aby
spełnione zostały
wobec niej
wychowawcze i
prewencyjne cele
kary. Taka kara
zapewni też
prawidłowe
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Mimo znacznego
stopnia
zawinienia
oskarżonej oraz
znacznego
stopnia
szkodliwości
społecznej
popelnionego
przez nią
przestępstwa
brak jest
podstaw do
orzekania wobec
niej kary 25
lat pozbawienia
wolności. Kara
25 lat
pozbawienia
wolności ma
w przeważającej
mierze
eliminacyjny

*charakter,
dlatego powinna
być stosowana
jedynie za
najcięższe
przestępstwa o
ogromnym
ładunku
społecznej
szkodliwości,
gdy okoliczności
obciążające
zdecydowanie
przeważają nad
łagodzącymi, a
stopień winy
głęboko
zdemoralizowanego
sprawcy jest tak
wysoki, że kara
terminowego
pozbawienia
wolności nie
spełniłaby
stawianych
przed nią celów
indywidualno i
generalno-
prewencyjnych.
Nie można
natomiast uznać,
że oskarżona
nie podda się
procesowi
resocjalizacji.
Brak jest też
podstaw do
uznania, że jej
eliminacja ze
społeczeństwa
jest konieczna z
uwagi na obawę,
że po wyjściu na
wolność
ponownie
popęlni groźne
przestępstwo.*

*Nadmienić
należy, że*

<p>prokurator w ogóle nie wykazał, że wymierzona oskarżonej kara za występki z art. 157 §2 k.k. jest rażąco łagodna. Tym samym brak było podstaw do podwyższania kary wymierzonej za ten czyn.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i przy zastosowaniu art. 25 k.k. niewymierzanie kary A. U., ewentualnie zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p> <p>Apelacja prokuratora:</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku i</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

<p>wymierzenie oskarżonej A. U. za czyn opisany w punkcie I wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie II wyroku - kary 25 lat pozbawienia wolności, kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak było podstaw do uznania, że oskarżona działała w warunkach obrony koniecznej, co z kolei determinowało nieuwzględnienie wniosku obrońca. Stopień winy oskarżonej był na tyle wysoki, że brak było jakichkolwiek podstaw do obniżenie wymierzonej wobec niej kary.</p> <p>Wniosek prokuratora zasługiwał na</p>		

<p>częściowe uwzględnienie, gdyż wypadkowa okoliczności obciążających i łagodzących wskazywała na podwyższenie wymirzonej oskarżonej kary do 15 lat pozbawienia wolności. Nie było natomiast podstaw do wymierzania wobec oskarżonej kary o charakterze eliminacyjnym, jaką jest kara 25 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku</p>	

sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano a zaskarżony wyrok w mocy w zakresie winy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wina oskarżonej w popełnieniu zarzucanych jej czynów nie budzi żadnych w wątpliwości. Jak wykazano wyżej, brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, że oskarżona działała w warunkach obrony koniecznej.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Podwyższono do 15 lat pozbawienia wolności karę za przypisaną oskarżonej zbrodnię		

<i>zabójstwa i na nowo orzeczono o karze łącznej</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<i>Jak wcześniej wykazano, wymierzona oskarżonej za zbrodnię z art. 148 §1 k.k. kara 10 lat pozbawienia wolności jest rażąco łagodnia nieadekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej i stopnia szkodliwości popełnionej przez nią zbrodni zabójstwa. Karą, która spełnie cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonej oraz będzie prawidłowo kształtować świadomość prawną społeczeństwa jest kara 15 lat pozbawienia wolności.</i> <i>Z uwagi na ścisłą łączność podmiotową i przedmiotową popełnionych przez oskarżoną przestępstw karę łączną orzeczono</i>	

<i>w najniższym możliwym wymiarze.</i>			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążele o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III i IV	O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej orzeczono na		

**podstawie §11
ust. 2 pkt
5 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie (Dz.
U. 2015 poz.
1800 ze zm.)
oraz §4 ust.3
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (t.j. Dz. U.
z 2019 r. poz. 18).**

**Z uwagi na
sytuację
materialną
oskarżona
została z mocy
art. 624 §1
k.p.k. zwolniona
od obowiązku
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze.**

7. PODPIS